

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 764/2018
29.08.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Биљане Драгојевић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Мирковић, адвокат из ..., против тужене ... „ББ“ ДОО ..., чији је пуномоћник Светозар Крвавац, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 840/2017 од 12.12.2017. године, у седници одржаној 29.08.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 840/2017 од 12.12.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 840/2017 од 12.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П1 328/16 од 07.12.2016. године, исправљене решењем истог суда П1 328/16 од 27.07.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу исплати на име накнаде штете у виду изгубљене зараде за период од јуна 2007. године, закључно са децембром 2011. године, појединачне месечне новчане износе, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, како је то ближе наведено у изреци, као и да на те износе у корист тужиоца уплати доприносе за ПИО надлежном фонду ПИО. Ставом другим изреке, усвојен је захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу исплати на име накнаде штете за некоришћење годишњег одмора појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 494.014,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 840/2017 од 12.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је одбијен, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавеже тужена да му на име

накнаде штете за некоришћење годишњег одмора исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да одлука о трошковима поступка остаје непромењена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе и тумачења права.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите, о коме је одлучено побијаном пресудом, је накнада штете због изгубљене зараде за период од јуна 2007. године закључно са децембром 2011. године, јер је правноснажном пресудом поништено решење тужене којим је тужиоцу отказан уговор о раду. О праву тужиоца и висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права, члана 191. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 и 61/05), које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог следи да у овом случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овом случају, тужба ради накнаде штете поднета је 29.06.2012. године, а поднеском од 12.06.2015. године, тужилац је тражио да се обавеже тужена да му на име накнаде штете у виду изгубљене зараде исплати укупан износ од 2.419.869,00 динара.

Имајући у виду да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра, Врховни касациони суд налази да ревизија тужене није дозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић